

ת"פ 10316/06/13 - מדינת ישראל נגד סאמי עשוי

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 10316-06-13 מדינת ישראל נ' עשוי

בפני	כבוד השופטת אפרת פינק
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	סאמי עשוי

החלטה

רקע

1. ההחלטה דנן עניינה בבקשת התביעה לחילוט רכב מ.ר. 65-900-66 מסוג מאזדה 6 שבבעלות הנאשם (להלן - "הרכב").
2. הבקשה לחילוט הרכב הוגשה, לאחר שהנאשם הורשע בעבירה של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א) ו-7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג - 1973.
3. לפי הכרעת הדין, ביום 29.5.13 החזיק הנאשם ברכבו, סמוך למושב הנהג, סמים מסוכנים מסוג קוקאין במשקל 9.83 גרם נטו.
3. בדיון שהתקיים ביום 6.1.16, טרם מתן גזר הדין, שמעתי טיעונים לעניין חילוט הרכב. לדיון התייצב גם נציג חברת קידום מבנה איגוח 1 בע"מ, שהיא נושה מובטחת במשכון על רכבו של הנאשם (להלן - "הנושה").
4. גזר הדין ניתן באותו מועד. בגזר הדין הוטלו על הנאשם העונשים הבאים: מאסר בפועל לתקופה של 14 חודשים, מאסר על תנאי, פסילת רשיון בפועל ועל תנאי, וקנס בסכום של ₪2,000. קבעתי כי ההחלטה בדבר חילוט הרכב תישלח לצדדים.

טענות הצדדים

5. באת כוח התביעה טענה, כי מתקיימים התנאים הנדרשים לחילוט הרכב, לפי סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט - 1969 (להלן - "פקודת מעצר וחיפוש"). הרכב רשום על שמו של הנאשם והוא שימש לביצוע העבירה בה הורשע. עוד טענה, כי יש לחלט את הרכב באמצעות הנושה, על מנת שיהא בידיה להיפרע מחובו של הנאשם כלפיה ולהעביר את היתרה לטובת המדינה.

עמוד 1

6. בא כוח הנאשם טען כי לא מתקיימים התנאים לחילוט הרכב: הנאשם לא הוכרז כסוחר סמים; הרכב לא שימש לביצוע עבירה; אין כדאיות כלכלית לחילוט הרכב, כאשר מחיר הרכב כ-30,000 ₪ בלבד ומסכום זה יש לנכות את החוב של הנאשם כלפי הנושה. המדובר בחוב שהנאשם אינו מתכחש לו; אשתו של הנאשם משתמשת באופן שוטף ברכב, בין היתר, על מנת להוביל את בנם לטיפולים שלהם הוא זקוק.

7. בא כוח הנושה טען, כי הנאשם חתם על הסכם אשראי ומשכון לצורך רכישת הרכב בסכום של 30,000 ₪. נכון ליום 31.12.15 גובה חובו של הנאשם לנושה עומד על 14,206.48 ₪, לא כולל הוצאות ושכר טרחה. עוד טען, כי לפי ההסכם, הנושה זכאית במקרה הנדון, להעמיד את כל יתרת האשראי לפירעון מיידי, לממש את המשכון ולנקוט בכל אמצעי העומד לרשותה לשם גביית הסכום המגיע לה. בא כוח הנושה ביקש למנות כונס נכסים מטעם הנושה לצורך מכירת הרכב ומימוש המשכון.

דין

8. עניינה של הבקשה בחילוט לפי פקודת מעצר וחיפוש. באת כוח התביעה לא ביקשה להכריז על הנאשם כסוחר סמים ולא טענה לחילוט הרכב לפי פקודת הסמים המסוכנים.

9. לפי סעיף 32 לפקודת מעצר וחיפוש:

"(א) רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע העבירה או אמצעי לביצועה".

10. סעיף 39 לפקודת מעצר וחיפוש קובע כדלקמן:

"(א) על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם".

11. סעיף 34 לפקודת מעצר וחיפוש קובע כדלקמן:

"... על פי בקשת אדם התובע זכות בחפץ, רשאי בית משפט שלום לצוות כי החפץ ימסר לתובע הזכות או לאדם פלוני, או שינהגו בו אחרת כפי שיוורה בית המשפט- הכל בתנאים שייקבעו בצו".

12. השילוב בין סעיפים 32 ו-39(א) לפקודת מעצר וחיפוש מלמד, כי הפעלתה של סמכות החילוט מותנית בקיומם של תנאים מצטברים: בחפץ שנתפס בוצעה עבירה או עומדים לבצע עבירה; בעל החפץ הורשע בדינו והרשעתו מתייחסת למעשה שנעשה בחפץ או לגביו; דינו של החילוט כדין עונש (ראו: ע"פ 623/78 סורני נ' מדינת ישראל, פ"ד לג(3) 523 (25.6.79); ע"פ 4148/92 מועד נ' מדינת ישראל (22.9.94)).

13. בהחלטה אם לחלט חפץ, לפי סעיף 39(א) לפקודת מעצר וחיפוש, יש לאזן בין האינטרס הציבורי שבמניעת ביצוע עבירות באמצעות חפצים המאפשרים את ביצוען, ובין זכות הקניין, המעוגנת כיום בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו (בש"פ 6686/99 עובדיה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 464 (22.5.00)).

14. עוד יש לקחת בחשבון, בהתאם לפסק דין מועד, הנזכר, את "מהותה ועוצמתה של הזיקה בין

החפץ לבין העבירה וחומריתה של העבירה, היינו... השאלה באיזה מידה שימש הרכב באופן מהותי לביצוע העבירות שבוצעו" (ראו גם: ע"פ 1000/15 אלחווה נ' מדינת ישראל (3.7.15); ע"פ 2963/13 מדינת ישראל נ' פלוני (10.2.14)).

15. עוד נקבע, כי בעל משכון הוא בעל זכות קניינית בנכס, ולפיכך אין החילוט פוגע בזכויותיו (ראו ע"פ 1982/93 בנק לאומי לישראל בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(3) 238 (1994)).
16. לאחר שאיזנתי בין האינטרסים העומדים על הכף, הגעתי למסקנה כי אין מקום להורות על חילוט הרכב, לפי סעיף 39 לפקודת המעצר והחיפוש.
17. כאמור, הנאשם הורשע בהחזקה של סמים מסוג קוקאין במשקל 9.83 גרם שלא לצריכה עצמית. הסמים נתפסו ברכבו של הנאשם סמוך למשענת היד. בנסיבות אלו, ברי כי העבירה של החזקת סמים בוצעה ברכב. עם זאת, הזיקה בין ביצוע העבירה ובין הרכב אינה הדוקה והיא מקרית בלבד. הזיקה נובעת בעיקר מתפיסת הנאשם עם הסמים בעת שנהג ברכב. אין כל ראייה לכך שהסמים היו ברכב זמן ממושך. גם אין כל ראייה, כי הרכב שימש למכירת סמים. מכאן, שניתן להניח, כי הנאשם לקח את הסמים עמו במהלך נסיעה, ובאותה מידה, יכול היה להיתפס עם הסמים מחוץ לרכב.
18. המדובר ברכב משפחתי לא יקר, שמחירו נע בין 30,000 ובין 45,000 ש"ח, ולא נטען לפני כי הרכב נרכש בכספי סחר בסמים. יתר על כן, טענת הנאשם כי אשתו עושה שימוש רגיל ברכב, בין היתר לצורך הסעת בנם לטיפולים, היא טענה סבירה שלא נסתרה. בהקשר זה לקחתי גם בחשבון, כי הפגיעה המרכזית כתוצאה מחילוט הרכב תהא באשתו של הנאשם, וזאת משום שהטלתי על הנאשם מאסר לתקופה ממושכת.
19. הגעתי, אפוא, למסקנה כי במקרה הנדון, ובנסיבות הספציפיות של המקרה, גוברת זכות הקניין של הנאשם על האינטרס הציבורי שבחילוט.
20. לאור החלטתי שלא להיעתר לבקשה לחילוט רכבו של הנאשם, גם אין מקום להיעתר לבקשת הנושה למנות כונס נכסים מטעמה לשם מכירת הרכב, כחלק מהליך החילוט. אין בכך כדי לפגוע במימוש זכויותיה של הנושה לפי כל דין.
21. הבקשה לחילוט הרכב - נדחית.

ניתנה היום, י' שבט תשע"ו, 20 ינואר 2016, בהעדר הצדדים.